

פרק 92

תפקידים, חלק ג'

לא נותר עוד דבר לעשות.

לא נותר עוד דבר לתכנן.

לא נותר עוד דבר לחשוב.

אל תוך הריקנות עלה זיכרון גרוע ביותר חדש -

הילד-שנשאר-בחיים-בשונה-מחברתו-הטובה-ביותר דישדש במסדרונות הארוכים והמהדהדים שהובילו לאולם הגדול. כל אנרגיית המחשבה שלו מבוזבזת, התודעה שלו החלה לזרוק מחשבות כמו תמונה של הרמיוני הולכת לצידו ורעיונות חסרי מילים כמו לעולם לא עוד עד שחלק אחר בו צעק לא והשתיק אותו בצעקות מלאות נחישות להחזיר אותה, אלא שהקול של החלק הזה נעשה עייף והקול האחר נראה חסר לאות. חלק אחר בתודעתו התעקש לחזור על מה שאמר לפרופסור מקגונגל ולאבא ואימא, אף על פי שרק ניסה להוציא אותם משם מהר ככל האפשר ועבד על אנרגיה מנטלית מצומצמת. כאילו איכשהו היה יכול לעשות זאת טוב יותר, באמצעות מעשה של רצון לגונן. מה נותר כעת ממערכת היחסים שלו עם הוריו, הארי לא היה מסוגל לנחש.

לבסוף הוא הגיע להצטלבות שבה המתין נער מבוגר בגלימות שחורות ירוקות שוליים, קורא ספר לימוד בשקט, בדרך שבה מישהו יבחר אם הוא רוצה לפגוש במישהו שהולך מהמרפאה לאולם הגדול.

הארי לבש את גלימת ההיעלמות, כמובן, הוא עטה אותה אחרי שיצא מהמרפאה, הופך את עצמו לחסין לכמעט כל סוגי הגילוי הקסום. אין טעם להקל על מישהו שרוצה למצוא אותו ולהרוג אותו. והארי כמעט החליט להמשיך הלאה בלי לטרוח מי זה, כשזיהה את פני הילד הסלית'ריני. הבנה עלתה בהארי. כמובן, אחד מהתלמידים שנשאר בבית הספר בחופשת הפסחא יהיה כמובן -

"חיכית לי," אמר הארי בקול רם, בלי להוריד את הגלימה.

הנער הסלית'ריני נרתע לאחור, מכה בראשו כנגד הקיר, ספר הלימוד ללחשים של השנה החמישית נשמת מידיו לפני שהביט מעלה בעיניים פעורות.

"אתה -"

"בלתי נראה. כן. תגיד מה שרצית לומר."

לסאת' לסטריינג' קם על רגליו בחיפזון, בתנוחת הקשב, ופלט, "אדוני, האם עשיתי את הדבר הנכון - חשבתי שלא תרצה שאצמד קדימה בפני כל האחרים, שאולי יחשדו בקשר שלנו - חשבתי, אם היית רוצה את עזרתי בוודאי היית קורא לי -"

מדהים כמה דרכים שונות יש להרוג את החברה הכי טובה שלך בכך שאתה טיפש.

"אני -" לסאת' היסס, ואז אמר בקול קטן, "טעיתי, נכון?"

"פעלת בדיוק כפי שהיית צריך לפעול, בהתחשב בנסיבות. אני הוא זה שהיה שוטה."

"אני מתנצל, אדוני, לחש לסאת'.

"אם היית בא איתי, האם היית מסוגל להרוג את הטרול?" זו אפילו לא הייתה השאלה הנכונה, השאלה הנכונה הייתה האם הארי עצמו היה מחשיב את לסאת' כמספיק ועף החוצה שישים שניות מוקדם יותר, אבל בכל זאת...

"אני... אני לא בטוח, אדוני... אני לא ממש מתקבל בשמחה באימוני הדו-קרב בסלית'רין, לא למדתי את התנועות לקללה ההורגת - האם עליי ללמוד את האומנויות הללו כדי לשרת אותך טוב יותר, אדוני?"

"אני ממשיך להתעקש שאיני אדונך, "אמר הארי.

"כן, אדוני."

"אם כי, "אמר הארי, "וזו לא פקודה, רק הערה, כל אחד צריך לדעת איך להגן על עצמו, במיוחד אתה. אני בטוח שהמורה להתגוננות יעזור לך מתוך עיקרון כללי, אם תבקש ממנו."

לסאת' לסטריינג' קד ואמר, "כן, אדוני, אמלא אחר פקודותיך אם אוכל, אדוני."

הארי היה מתלונן על שלא הובן כהלכה, אלמלא הובן כהלכה.

לסאת' עזב.

הארי בהה בקיר.

הוא באמת חשב שכבר הבין את כל הדרכים בהן היה טיפש, אחרי שבילה חצי יום בלחשוב על זה.

כנראה שזה פשוט היה עוד ביטחון יתר מצידו.

אנחנו מבינים מה עשינו לא נכון? אמר הצד הסלית'ריני בקור.

כן, חשב הארי.

הלבטים המוסריים שלך אפילו לא הגיוניים. אתה לא מרמה את לסאת'. עשית בדיוק את מה שלסאת' חושב שעשית. לא היית צריך לתרץ תירוצים למה לסאת' עוזר לך, היית יכול לומר שאתה פורע חוב על שהצלת אותו מהבריונים, היו שישה עדים לדו-קרב הזה. הרמיוני מתה משום ששכחת משאב יקר ערך, ושכחת מלסאת' משום ש... למה?

משום שזה שלסאת' יהיה המשרת שלי נראה קצת אדון-האופלי? אמר הפלפאף בקול מנטלי קטן. כלומר... ההחלטה הזו בטח הייתה בעיקר אני...

הצד הסלית'ריני של הארי לא ענה לזה במילים, רק הקרין בוז והבזיק תמונה של הגופה של הרמיוני.

תפסיק עם זה! צרח הארי פנימית.

בפעם הבאה, אמר סלית'רין בקול קרח, אני מציע שנשקיע יותר זמן בלחשוב על מה יעיל ואפקטיבי, ופחות בלדאוג במה נראה קצת אדון-האופלי.

ההערה התקבלה, חשב הארי, זה מה שאעשה.

לא, אתה לא, אמר סלית'רין. אתה תחשוב על עוד רציונליזציות ללבטים הקטנוניים שלך. אתה תתחיל להקשיב לי אחרי שהחבר הבא שלך ימות.

הארי התחיל לדאוג שהוא משתגע. השיחות שהיו לו עם הקולות בראש שלו היו שונות בדרך כלל.

הילד-שנשאר-בחיים

כָּאָב

הארי וורס דישדש לבדו

כואב

הארי הלך במסדרונות השקטים.

"מה שלום מר פוטר?" דרש פרופסור קווירל. היה באיש מתח, אי אפשר היה לקרוא לזה דאגה, יותר כמו מישהו שממתין במארב ומוודד את הזמן להכות. הגריינג'רים בקושי עצבו עם מדאם פומפרי לפני שהמורה להתגוננות נקש על דלתה ונכנס בלי להמתין לתשובתה, ודיבר לפני שהספיקה לומר מילה. חלק ממינרווה תהה במרוחק האם הארי פוטר למד את המנהג הזה מהמורה שלו להתגוננות, לא מודע לכאב של אחרים כשמשוהו אחר מעסיק את מחשבתו, או שמא זה בסך הכל פגם ילדותי שהאיש הזה לא הצליח להיפטר ממנו.

"מר פוטר חדל מלשמור על גופתה של העלמה גריינג'ר", היא אמרה, מכניסה חלק מהקור שהרגישה לקולה. היא הייתה משוכנעת שהמורה להתגוננות לא הרגיש את אותה מידת אבל כמוה, האיש לא אמר מילה אחת על הרמיוני גריינג'ר. שהוא ידרוש דרישות ממנה - "אני מאמינה שהוא הלך לארוחת הערב."

"אני לא שואל על מצבו הפיזי של הילד! האם את - האם הוא -" פרופסור קווירל עשה תנועה חדה, כאילו לציין מחשבה שאין לו מילים בשבילה.

"לא במיוחד", היא אמרה. היא הייתה במרחק של בערך שלושים שניות מלהורות למורה להתגוננות לצאת מהמשרד שלה.

פרופסור קווירל החל לצעוד הלך ושוב בגבולות הצרים של המשרד שלה. "העלמה גריינג'ר הייתה היחידה אשר לדאגותיה הקשיב - כשהיא איננה - כל הבלמים על חוסר-הזהירות של הילד הוסרו. אני רואה זאת בעת. מי עוד ישנו? מר לונגבוטום? מר פוטר לא מעמיד פנים שהם שקולים. פליטיק? הדם הגובליני שלו יקרא לנקמה. מר מאלפוי, לו היה שב? לאיזו מטרה? סנייפ? אסון מהלך. דמבלדור? פחח. האירועים כבר מתקדמים לכיוון קטסטרופה, יש לכוון אותם בכיוון אליו לא ילכו באופן טבעי. למי מר פוטר עשוי להקשיב, שלא ידבר איתו בדרך כלל? סדריק דיגורי לימד אותו, אבל מה מר דיגורי יאמר כעצה? נעלם. מר פוטר שוחח ארוכות עם רמוס לופין. האם לופין ידע את המילים לומר, את המעשה לעשות, את הקורבן שיש להקריב כדי לשנות את כיוון הילד?" פרופסור קווירל הסתובב לעברה. "האם רמוס לופין ניחם את אלה שהיו באבל או עצר את אלה שהונעו למעשים נמהרים, במהלך זמנו במסדר עוף-החול?"

"אין זו מחשבה רעה", היא אמרה לאיטה. "אני מאמינה שמר לופין היה קול מרסן לג'יימס פוטר פעמים רבות במהלך ימיהם בהוגוורטס."

"ג'יימס פוטר", אמר פרופסור קווירל, עיניו מצטמצמות. "הילד אינו דומה לג'יימס פוטר. האם את בטוחה בהצלחת התוכנית הזו? לא, אין זו השאלה הנכונה, אנחנו לא מוגבלים לתוכנית אחת. האם את משוכנעת שזה

יהיה מספיק, שאין צורך להתחיל בתוכניות אחרות? כשהיא נשאלת כך, השאלה עונה לעצמה. יש להימנע מהדרך המובילה לאסון בכל נקודת התערבות אפשרית. המורה להתגוננות חזר לצעוד הלך ושוב בגבולות משרדה, מגיע לקיר אחד, מסתובב על עקבו, צועד לשני.

"אני מתנצלת, פרופסור, היא לא טרחה להסתיר את החדות בקולה, "אבל הגעתי לגבול הסיבולת שלי להיום. אתה רשאי ללכת."

"את. פרופסור קווירל הסתובב, והיא גילתה שהיא מביטה ישירות בעיניים של קרח כחול. "את היית הראשונה עליה הייתי חושב אחרי העלמה גריינג'ר, למנוע מהילד לעשות מעשי שטות. האם כבר עשית כמיטב יכולתך? כמובן שלא."

איך הוא מעז לומר את זה. "אם אין לך עוד מה לומר, פרופסור, אז אתה תלך."

"האם הקונפדרציה שלך הסיקה מי אני באמת?" המילים נאמרו ברוגע מטעה.

"כן, למעשה. כעת -"

קסם טהור, כוח טהור התרסק לתוך החדר כמו הבזק ברק, כמו קול רעם מהדהד באוזניה שהחריש את חושיה האחרים, הניירות של שולחנה מועפים לא ברוח קסומה אלא בעוצמה קסומה טהורה.

ואז הכוח דעך, מותיר רק את תעודות הפטירה של הרמיוני גריינג'ר מרחפות באוויר לרצפה.

"אני דיוויד מונרו, שנלחם בוולדמורט," אמר הגבר, עדיין בנימה רגועה. "הקשיבי למילותיי. אסור להרשות לילד להמשיך במצב המחשבתי הזה. הוא ייעשה מסוכן. ייתכן שכבר עשית כל מה שביכולתך. אך עם זאת, אני חושב שזה מאורע נדיר ביותר, והוא נאמר הרבה יותר משהוא נעשה. אני חושד שעשית רק מה שאת עושה בדרך כלל. אני לא יכול להבין באמת מה מניע אחרים לשבור את המגבלות שלהם, משום שמעולם לא היו לי כאלה. אנשים נותרים פסיביים להפליא כשהם ניצבים מול המוות. סביר יותר שפחד ממבוכה פומבית או אובדן פרנסה יניעו בני אדם למעשי קיצון ולשבור את ההרגלים שלהם. מהצד השני של המלחמה, לאדון האופל היו תוצאות מצוינות עם קללת הקרושיאטוס, שהופעלה בשיקול דעת על משרתים מסומנים באות שאינם יכולים להימלט מעונש אלא באמצעות הצלחה, בלי שמאמץ סביר יתקבל. דמייני את המצב התודעתי שלהם בעצמך, ושאלתי את עצמך האם באמת עשית כל שביכולתך כדי להסיר את הארי פוטר מהמסלול הזה."

"אני גריפינדורית ואני לא נוטה להיות מונעת על ידי פחד," היא ירתה בחזרה. "אתה תנהג בנימוס במשרד שלי!"

"אני חושב שפחד הוא מניע מצוין, ופחד הוא אכן זה שמניע אותי עכשיו. את-יודעת-מי, על כל הזוועה שלו, עדיין ציית לגבולות מסוימים. על פי שיקול הדעת המקצועי שלי, בתור קוסם שווה ערך לדמבלדור או לזה-שאין-לנקוב-בשמו, שהילד יכול להצטרף לשורותיהם של אלה שטקסיהם חקוקים על קברים של מדינות. אין זו דאגה בטלה, מקוגנל, כבר שמעתי מילים שמעוררות חשש חמור ביותר."

"אתה משוגע? אתה חושב שמר פוטר מסוגל - זה מגוחך. מר פוטר לא יכול -"

תמונה חסרת מילים חצתה את תודעתה, טלאי של זכוכית על כדור פלדה.

"- מר פוטר לא יעשה דבר כזה!"

"בחירתו המפורשת אינה נדרשת. מר פוטר אולי לא נראה לך זדוני. האם הוא נראה לך כחסר-זהירות ברגע שהחליט על מטרה? אני אומר שוב שיש לי סיבה ספציפית לדאגה החמורה ביותר!"

"האם דיברת על כך עם המנהל?" היא שאלה לאט.

"זה יהיה גרוע יותר מחסר תועלת. דמבלדור לא יכול להגיע לילד. במקרה הטוב ביותר הוא חכם מספיק כדי לדעת זאת ולא להחמיר את המצב. אני חסר את המצב התודעתי הדרוש. את זו ש - אבל אני רואה שאת עדיין מחפשת אחרים שיושעו אותך." המורה להתגוננות פנה ממנה וצעד לעבר הדלת. "אני חושב שאתייעץ עם סוורס סנייפ. האיש הוא אמנם אסון מהלך, אבל הוא יודע זאת, וייתכן שתהיה לו הבנה גדולה יותר של מצב הרוח של הילד. באשר לך, גברתי, דמייני שאת לקראת סוף חייך, ביודעך שבריטניה - אבל לא, בריטניה אינה מדינתך האמיתית, נכון? דמייני שאת בסוף חייך והאפלה אוכלת בקירות הדועכים של הוגוורטס, ביודעך שהתלמידים שלך ימותו איתך, נזכרת ביום הזה ומבינה שיש עוד משהו שהיית יכולה לעשות."